

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Promotion Services, s.r.o., IČ: 265 07 285**, se sídlem se sídlem Jinonická 11/37, Praha 5, zastoupen JUDr. Stanislavem Lžičarem, daňovým poradcem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 6941/10-1200-107333 ze dne 7. 6. 2010,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 6941/10-1200-107333 ze dne 7. 6. 2010 a dodatečný platební výměr č. j. 310647/08/005515/8884 ze dne 23. 7. 2008, vydaný Finančním úřadem pro Prahu 5 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Stanislava Lžičáře, daňového poradce, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 16. 8. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 6941/10-1200-107333 ze dne 7. 6. 2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003, č. j. 310647/08/005515/8884 ze dne 23. 7. 2008, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5, kterým byla dodatečně vyměřena daň z příjmu právnických osob ve výši 1,040.980 Kč.

Dne 11. 5. 2005 byla u daňového subjektu zahájena daňová kontrola daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2002 a 2003, o čemž byl sepsán protokol o ústním jednání č. j. 207247/05/005931/8303. Daňová kontrola byla ukončena dne 22. 7. 2008 a kontrolní zjištění jsou obsažena ve zprávě o daňové kontrole č. j. 249378/08/005931/8303. Dodatečný platební výměr na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003, č. j. 310647/08/005515/8884 byl vydán dne 23. 7. 2008, daňovému subjektu, resp. jeho zástupci, doručen dne 31. 7. 2008.

Správce daně provedením daňové kontroly dospěl k závěru, že daňový subjekt neoprávněně zahrnul do daňově účinných nákladů částky 222.000 Kč, 85.000 Kč, 135.000 Kč, 120.000 Kč, 378.000 Kč, 285.000 Kč, 222.000 Kč a 222.000 Kč dle faktur od dodavatele společnosti CIKOTA Prod. s.r.o., IČ: 256 67 998, se sídlem Říčany u Prahy - Široká čp. 241. Dále daňový subjekt neoprávněně snížil výnosy o částku 722.000 Kč, dle faktury od dodavatele společnosti CIKOTA, 120.000 Kč a 334.000 Kč dle faktur od dodavatele společnosti DYNAMIC BAU s.r.o., IČ: 270 82 181, se sídlem Praha 8 - Libeň, Voctářova 109/12.

Dne 10. 9. 2008 byla správce daně v odvolací lhůtě doručena žádost daňového subjektu podle § 32 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána nebo za řízení uznána. Správce daně odpověděl sdělením ze dne 16. 9. 2008, dne 6. 10. 2008 bylo následně správci daně doručeno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, doplněné na výzvu správce daně až dne 18. 11. 2008. Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 6941/10-1200-107333 ze dne 7. 6. 2010.

V průběhu odvolacího řízení byli vyslechnuti daňovým subjektem navrhovaní svědci – mj. pánové R., K., S. a R., kteří se vyjadřovali k organizování akcí smluvního partnera daňového subjektu - společnosti Philip Morris.

Žalovaný potom své rozhodnutí uzavřel s tím, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. To, co musí prokazovat správce daně, je uvedeno výslovně v § 31 odst. 8 zákona o správě daní. V daném případě důkazní břemeno, které primárně leží na daňovém subjektu, odvolatel plnil v rámci dokazování předkládáním důkazních prostředků, včetně navržením svědeckých výpovědí, které správce daně provedl mimo výslech svědka pana B. Tvrzení svědků M. R., J. S. a Z. K., že společnosti CIKOTA a DYNAMIC BAU poskytly odvolateli předmětné služby, které měl odvolatel podle smlouvy se ziskem přefakturovat společnosti Philip Morris, správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní vyvrátil zjištěním, že tyto společnosti nebyly uvedeny ve vyúčtování, které na základě dožádání předložila společnosti Philip Morris, přičemž poukázal na zjištěné rozpory v těchto výpovědích ve vztahu k jiným důkazním prostředkům. V případě společnosti DYNAMIC BAU tato společnost nebyla jako subdodavatel uvedena ani ve vyúčtování předloženém odvolatelem.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal především prekluzi práva pro doměření daně.

Dále namítal porušení spravedlivého procesu v souvislosti s aplikací §23 zákona o správě daní. Namítal neuznání nákladů na služby uvedené na fakturách vystavených jménem společností CIKOTA a DYNAMIC BAU, čímž měly být porušeny podmínky dokazování vyplývající z § 31 zákona o správě daní a podmínky součinnosti ve smyslu § 2 odst. 9 téhož zákona.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 7. 12. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 25. 6. 2013, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.

Podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, čj. 7 Afs 36/2008-134, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), odvolací orgán je v průběhu odvolacího řízení při odstraňování vad předchozího řízení nebo při jeho prověřování či doplňování o nová zjištění oprávněn ke všem úkonům, jimiž je oprávněn zjišťovat skutkový stav věci správce daně I. stupně. Provedení těchto úkonů může též uložit správci daně I. stupně (§ 50 odst. 3 věta čtvrtá zákona o správě daní) nebo je může provést k jeho žádosti jiný věcně příslušný správce daně téhož nebo nižšího stupně (§ 5 odst. 1 citovaného zákona). Takovými úkony mohou být i úkony provedené v rámci místního šetření bez ohledu na to, který z orgánů je učiní. Úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první zákona o správě daní přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu

zjišťovaných skutečností. Tyto účinky nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušení běhu prekluzivní lhůty.

V inkriminované věci se Městský soud v Praze cítil být vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2012–39, jímž tento soud rozhodoval v podstatě v identické věci žalobce Promotion Services proti rozhodnutí Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 2277/10-1200-107333, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 310694/08/005515/8884, kterým ji byla dodatečně vyměřena daňová povinnost na dani z příjmů právnických osob, za zdaňovací období roku 2004, ve výši 131 320 Kč. V této věci žalobce zejména tvrdil, že lhůta pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2004 uplynula již dne 31. 12. 2008, přičemž rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno až dne 22. 2. 2010, resp. dle žalovaného dne 19. 2. 2010. Výzvu žalovaného odvolacího orgánu ze dne 4. 12. 2008, doručenou žalobci dne 29. 12. 2008, označil za účelový úkon, který nebyl způsobilý přerušit běh tříleté prekluzivní lhůty a založit běh lhůty nové.

Dle žalobce byla výzva žalovaného učiněna pouze za účelem prodloužení již končící prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Dle protokolu sepsaného při daňové kontrole dne 10. 4. 2006 je zcela nesporné, že žalobce předal správci daně seznam řidičů, o kterém dne 15. 3. 2006 hovořil svědek L. R., jednatel dodavatelské společnosti CIKOTA. Svědek jednoznačně do protokolu uvedl, že řidiči byli najatí lidé za úplatu, přičemž může dodat jejich seznam, a kteří byli fakturováni stejně jako hostesky. Výzvou tak byly zejména požadovány doklady, o kterých hovořil, a které byly v jeho dispozici. Pokud jde o smlouvy s řidiči, které žalobce skutečně správním orgánům nepředložil, tyto smlouvy s řidiči nezajišťoval žalobce, ale dodavatel zpochybněných služeb, tj. společnost CIKOTA. U této společnosti přitom vedl správce daně samostatné šetření a mohl si proto příslušné doklady vyžádat. Dle žalobce je více než zjevné, že od 10. 4. 2006, kdy byl seznam řidičů předložen, až do doručení výzvy dne 29. 12. 2008, správní orgány žádné pochybnosti ohledně předložených důkazů neměly.

Nejvyšší správní soud potom ve svém rozsudku č. j. 9 Afs 8/2012–39 konstatoval, že pokud jde o otázku prekluze práva vyměřit daň, v důsledku judikatury Ústavního soudu představuje prekluze takovou skutečnost, ke které musí správní soudy přihlížet z úřední povinnosti (ex offio). V nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07 (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), vyjádřil Ústavní soud názor, podle něhož za společný rys prekluze, jakožto institutu, který se vyskytuje v různých odvětvích právního řádu, lze považovat i to, že k ní má orgán moci veřejné přihlížet z úřední povinnosti. Tento požadavek je logickým důsledkem závažnosti následků, které jsou s prekluzí spojeny, tj. zánik samotného subjektivního práva. Účelem jakéhokoli procesu nikdy není ochrana neexistujících či fiktivních práv, a proto nelze prekludovanému právu poskytovat ochranu.

Předmětem sporu v projednávané věci je dodatečné vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004. Základní tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření této daně končila ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní dne 31. 12. 2007. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že daňová kontrola na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2004 byla u žalobce zahájena protokolem č. j. 355288/05/005931/8303 ze dne 5. 10. 2005. Kontrola byla zahájena zákonem stanoveným

způsobem, a měla proto za následek přerušení dosavadní prekluzivní lhůty pro vyměření daně a rozběhnutí lhůty nové. Tato lhůta v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků běžela od 31. 12. 2005 do 31. 12. 2008. Z ustálené judikatury správních soudů, která byla následně potvrzena i Ústavním soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 2/2009-52 nebo usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 378/10), vyplývá, že samotná neexistence pochybností vedoucí k zahájení daňové kontroly legitimitu daňové kontroly nezpochybňuje. Poslední den lhůty pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2004 tak v důsledku daňové kontroly připadl na 31. 12. 2008.

Napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 18. 2. 2010 a právní moci nabylo dne 19. 2. 2010. V souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 86/2007 musí být rozhodnutí odvolacího orgánu v tříleté prekluzivní lhůtě nejen vydáno, ale i oznámeno jeho příjemci. Nestačí tedy, když je v uvedené prekluzivní lhůtě vydáno nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně.

Pro posouzení prekluze je proto rozhodné, zda byl před koncem tříleté prekluzivní lhůty, tj. před 31. 12. 2008, učiněn ze strany správních orgánů vůči žalobci úkon, kterým by byl běh prekluzivní lhůty opět přerušen a založen běh lhůty nové. Tímto úkonem měla být výzva žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č. j. 18480/08-1200-107060. Nicméně Nejvyšší správní soud se s posouzením této výzvy jako výzvy způsobilé přerušit dosavadní běh prekluzivní lhůty a založení lhůty nové neztotožnil, neboť dle jeho názoru uvedená výzva nesplňuje charakter kvalifikovaného úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní. K úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní (dále jen „kvalifikovaný úkon“) je podle ustálené judikatury oprávněn nejen správce daně, ale též odvolací orgán. Ten je totiž při odstraňování vad předchozího řízení nebo při jeho prověřování či doplňování o nová zjištění oprávněn ke všem úkonům, jimiž může zjišťovat skutkový stav věci správce I. stupně. Ne všechny úkony, provedené v odvolacím řízení, které žalovaný byť po právu provede, však budou splňovat podmínky kvalifikovaného úkonu. Pro to, aby se mohlo jednat o úkon kvalifikovaný, znamenající přerušení prekluzivní lhůty a založení běhu lhůty nové, se musí jednat o úkon vůči daňovému subjektu; vycházející z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti výše předchozího vyměření, který je svou povahou přiměřený rozsahu nezbytných zjištění a jsou při něm zachována práva daňového subjektu na součinnost (k tomu srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod č. j. 7 Afs 36/2008 - 134).

Výzva odvolacího orgánu k dodatečnému vysvětlení určitých sporných skutečností či předložení dalších důkazů je zcela legitimním procesním prostředkem, současně však automaticky nemá za následek přerušení prekluzivní lhůty a nastolení lhůty nové. Takto zjednodušený výklad úkonu směřujícího k vyměření daně, resp. jejímu dodatečnému stanovení, by v podstatě znamenal, že jakákoliv výzva správce daně, učiněná v odvolacím řízení za účelem doplnění tohoto řízení či odstranění případných vad, by bez dalšího způsobila obnovení tříleté prekluzivní lhůty. Účelem zavedení prekluzivních lhůt pro vyměření daně však bylo stimulovat správce daně k včasnému výkonu jeho práv a povinností a z hlediska právní jistoty daňových subjektů pak nastolit situaci, kdy po jejich uplynutí zanikají i jejich povinnosti. Proto není možné každý úkon správce daně považovat za kvalifikovaný úkon ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, ale je nutno pečlivě posuzovat obsah každé odvolacím orgánem učiněné výzvy, a to jak z hlediska jejího účelu, tak z hlediska charakteru výzvou požadovaných skutečností.

Nejvyšší správní soud z obsahu posuzované výzvy ověřil, že žalovaný ve výzvě primárně odkázal na nesouhlas žalobce s postupem správce daně, který vyloučil z nákladů na dosažení, zajištění a udržení příjmů částky, uvedené na přijatých fakturách č. 250/04 a č. 292/04, vystavených společností CIKOTA za pronájem vozidel značky Ford Transit v celkové výši 288 000 Kč.

Podstatou výzvy byl požadavek žalovaného dodatečně objasnit určité skutečnosti související s odvolací námitkou žalobce, dle které správce daně provádějící daňovou kontrolu opomněl vyhodnotit jako důkaz, seznam řidičů, předložený žalobcem správci daně v průběhu daňové kontroly dne 10. 4. 2006.

V inkriminované věci byla dne 11. 5. 2005 u žalobce daňového subjektu zahájena daňová kontrola daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2002 a 2003. Daňová kontrola byla ukončena dne 22. 7. 2008 a kontrolní zjištění jsou obsažena ve zprávě o daňové kontrole č. j. 249378/08/005931/8303. Dodatečný platební výměr na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003, č. j. 310647/08/005515/8884 byl vydán dne 23. 7. 2008, daňovému subjektu, resp. jeho zástupci, doručen dne 31. 7. 2008.

Předmětem sporu v inkriminované věci je dodatečné vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2003. Základní tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření této daně končila ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní dne 31. 12. 2006. Daňová kontrola na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2003 byla u žalobce zahájena protokolem č. j. 207247/05/005931/8303 ze dne 11. 5. 2005. Kontrola byla zahájena zákonem stanoveným způsobem, a měla proto za následek přerušení dosavadní prekluzivní lhůty pro vyměření daně a rozběhnutí lhůty nové. Tato lhůta v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků běžela od 31. 12. 2005 do 31. 12. 2008. Poslední den lhůty pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2003 tak v důsledku daňové kontroly připadl na 31. 12. 2008. Dodatečný platební výměr na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2003 byl sice vydán dne 23. 7. 2008 a doručen dne 31. 7. 2008, nicméně o odvolání proti němu rozhodnulo Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu až rozhodnutím č. j. 6941/10-1200-107333 ze dne 7. 6. 2010, které nabylo právní moci až dne 16. 6. 2010.

Pro posouzení prekluze je proto rozhodné, zda byl před koncem tříleté prekluzivní lhůty, tj. před 31. 12. 2008, učiněn ze strany správních orgánů vůči žalobci úkon, kterým by byl běh prekluzivní lhůty opět přerušen a založen běh lhůty nové. Tímto úkonem měly být výzva žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č. j. 18479/08-1200-107060. Nicméně tato výzva, svým obsahem identická jako výzva žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č. j. 18480/08-1200-107060, nebyla způsobilá přerušit dosavadní běh prekluzivní lhůty a založení lhůty nové, neboť dle názoru Nejvyššího správního soudu uvedená výzva nesplňuje charakter kvalifikovaného úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní

Žalovaný ve výzvě doslovně uvádí, že nemá potřebné důkazní prostředky, na základě kterých by mohl prověřit správnost postupu správce daně, že zástupce žalobce předal správci daně seznam řidičů Ford Tranzit pronajatých společností CIKOTA. Dle žalobce řidiči byli najati na smlouvy (stejně jako hostesky). Smlouvy měly být předloženy do 12. 4. 2006. Žalovaný ve výzvě uvádí, že žalobce předložil kopie podrobných sestav akcí, na kterých je stvrzeno podpisem žalobce, že se shodují s originálem, obsahující seznam hostesek (ženy i

muži) účastnících se různých akcí na různých místech republiky, byl tedy vyzván, aby označil, které z jím předložených důkazních prostředků je seznam řidičů, aby vysvětlil, jak a v čem mohou předložené dokumenty prokázat oprávněnost zahrnutí částek z předmětných faktur do daňových nákladů roku 2003 a aby předložil smlouvy, na základě kterých byli řidiči najati.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že výzva žalovaného nesměřovala k prokázání nových zjištění či skutečností, které vyšly najevo teprve v průběhu odvolacího řízení. Z jejího obsahu je naprosto nepochybné, že se týkala již jednou žalobcem předložených důkazů, jakož i skutečností známých správci daně z průběhu daňové kontroly respektive z provedené svědecké výpovědi.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že navrhne-li daňový subjekt v odvolání další nové důkazní prostředky, které mají být provedeny, je výzva k jejich předložení, jakož i výzva k prokázání tvrzení v odvolání obsažených, nepochybně kvalifikovaným úkonem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Obdobně, vyskytne-li se v průběhu odvolacího řízení nová informace, která vyžaduje prověření, je úkon směřující k tomuto prověření kvalifikovaným úkonem, a to i za situace, kdy tuto informaci získá odvolací orgán bez součinnosti odvolatele.

V projednávané věci žalobce ve svém odvolání neuvedl žádné nové informace, které by bylo nutno vyhodnotit nad rámec provedené kontroly, např. nenavrhoval výslech zcela nových svědků. Žalobce pouze namítal pochybení správce daně, který opomněl předložené důkazy vyhodnotit, či jejich vyhodnocení provedl nedostatečně. K této námitce se také primárně vztahovala výzva žalovaného. Výzva žalovaného se tak týkala výhradně skutečností, které již byly správci daně známy a které měly být primárně vyhodnoceny v rámci provedené daňové kontroly. Pokud se tak nestalo a žalovaný je nucen závěry správce daně i za součinnosti daňového subjektu znovu přehodnotit, je výzva vztahující se k vysvětlení či objasnění již známých skutečností sice výzvou zákonnou, nemůže však být podle Nejvyššího správního soudu způsobila přerušit dosavadní běh prekluzivní lhůty a založit lhůtu novou. Při opačném výkladu by byla prekluzivní lhůta obnovována pouze proto, že správce daně provádějící kontrolu nesprávně či nedostatečně vyhodnotil důkazní situaci a odvolací orgán musí z tohoto důvodu řízení doplnit. V inkriminované věci tedy prekluzivní lhůta, jejíž počátek byl odvozen od zahájení daňové kontroly v roce 2005, uplynula dne 31. 12. 2008, tj. více než 17 měsíců před doručením napadeného rozhodnutí (7. 6. 2010).

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze vztahu ke zdaňovacímu období roku 2003 prekluzi práva vyměřit daň, nebylo účelné se zabývat ostatními žalobními námitkami.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom jeden úkon podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. účast při jednání a 3.100 Kč a 1x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 11.922 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová